

WIERZĘ W SYNA BOŻEGO

**„Adwent – kościelny rok rozpoczyna,
Ten początek roku kościelnego
On nam wiernym czekać przypomina
Na przyjście Zbawiciela naszego.**

**Na przyjście Pana się przygotujmy,
Z Bogiem i ludźmi się pojednajmy,
Dziecię z czystym sercem oczekujmy,
Rankiem na Roraty uczęszczajmy.**

**Bóg posłał Marii Anioła Swego,
Aby przekazał On to przesłanie,
Że będzie matką Syna Bożego
I słowo Boże ciałem się stanie.**

**My na pokucie ten czas przetrwajmy,
Niech nas nie znęci żadna pokusa
I na modlitwach ten czas czekajmy
Na przyjście na świat Pana Jezusa."**

(Szczepan Polachowski)

**UROCZYSTOŚĆ CHRYSTUSA
KRÓLA WSZECHŚWIATA - str. 12**

Odpust parafialny, Msza Św. pod przewodnictwem
Ks. Bpa Pawła Sochy - 9 listopada 2013 r.

Odpust parafialny, Msza Św. pod przewodnictwem
Ks. Bpa Pawła Sochy - 9 listopada 2013 r.

Narodowe Święto Niepodległości - uroczystościom przewodniczył
ks. Bp Tadeusz Lityński - 11 listopada 2013 r.

„Wierzę w Syna Bożego”**Drodzy Parafianie i Czytelnicy Gazetki Parafialnej „Zbawiciel”.**

Uroczystością Chrystusa Króla Wszechświata kończymy rok liturgiczny, który był obchodzony w Kościele jako **Rok Wiary**. Przypominaliśmy sobie główne prawdy wiary, które miały nam pomóc uświadomić sobie, jak wielki skarb otrzymaliśmy od Boga na chrzcie świętym. Za tydzień wejdziemy w czas adwentu. To czas oczekiwania na przyjście Mesjasza w tajemnicy Wcielenia. Hasło tego roku duszpasterskiego **„Wierzę w Syna Bożego”** kieruje nas do betlejemskiej stajni, w której **„Słowo stało się ciałem i zamieszkało między nami”/J.1,14/**. To Słowo Wcielone stało się Światłością świata, aby człowiek żyjący na tym świecie nie chodził w ciemnościach. Pragniemy przez czas Adwentu jeszcze bardziej zbliżyć się do Jezusa. Możemy tego dokonać przez udział w Mszach Roratnich, na których uczymy się od Maryi posłuszeństwa wobec woli Bożej. Możemy pogłębić swój kontakt ze Słowem Bożym w czasie Rekolekcji adwentowych, do udziału w których zapraszamy wszystkich Parafian pragnących uczynić refleksję nad swoją wiarą w Jezusa Chrystusa. Temat rekolekcji **„Pięknie żyć, aby pięknie umierać” – refleksje nad testamentem Błogosławionego Jana Pawła II**. Te rozważania wprowadzą nas w czas oczekiwania na kanonizację naszego wielkiego Rodaka. Ważnym momentem w zbliżeniu się do Chrystusa będzie dobrze przeżyta spowiedź adwentowa. Te wszystkie praktyki duchowe mają nas zaprowadzić do stołu wigilijnego, do którego zasiądziemy ze swoimi bliskimi. Od stołu wigilijnego droga prowadzi do kościoła na Pasterkę i tam przy śpiewie kolęd zbliżymy się do Ołtarza, by przyjąć Chrystusa w Komunii Świętej. Tylko Chrystus żyjący w nas, może nam dać siłę do tego, by swoją wiarę mężnie wyznawać i głosić światu, że **wie-
rzymy w Syna Bożego, który jest naszym Panem**.

Życzymy sobie wzajemnie, aby Adwent i czas Bożego Narodzenia przeżyć w zjednoczeniu z Jezusem Chrystusem i braterskiej miłości z naszymi Bliźniemi.

Wszystkim Drogim Parafianom i Czytelnikom naszej Gazetki Parafialnej „Zbawiciel” życzymy obfitości Bożych Łask.

W imieniu duszpasterzy naszej Parafii

Ks. Mirosław Maciejewski - Proboszcz

KALENDARIUM WYDARZEŃ PARAFIALNYCH NA GRUDZIEŃ 2013 r.

- 24.11.** - Uroczystość Chrystusa Króla
Zakończenie Roku Wiary
Pożegnanie ks. Aleksandra na Mszy Św. o godz. 19.15
- 29.11.** - Msza Św. Barbórkowa o godz. 10.00
- 01.12.** - Pierwsza niedziela Adwentu
Rozpoczęcie akcji Caritas „Wigilijne Dzieło Pomocy Dzieciom” i rozpoczęcie akcji „Pieluszka dla Maluszka”
- 02.12.** - Rozpoczęcie Mszy Św. Roratnich od poniedziałku do soboty o godz. 6.00. Dla dzieci w środy i piątki o godz. 17.00
- 06.12.** - Liturgiczne wspomnienie św. Mikołaja
- 07.12.** - Sakrament Bierzmowania o godz. 18.30
- 09.12.** - Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP, przeniesiona z 8 grudnia
- 10-12.12.** - Rekolekcje dla młodzieży szkół ponadgimnazjalnych
- 13.12.** - Msza Św. w intencji ofiar Stanu Wojennego o godz. 9.00
- 15.12.** - Msza Św. z poświęceniem sztandaru Stowarzyszenia Represjonowanych w Stanie Wojennym o godz. 12.00
- 20-23.12.** - Rekolekcje adwentowe, które poprowadzi ojciec Piotr Koźlak, redemptorysta
Spowiedź przez wszystkie dni rekolekcji.

*Drogi Księżu Aleksandrze i Księżu Dariuszu! Z okazji imienin życzymy za wstawiennictwem świętych patronów wszelkich potrzebnych łask Bożych, zdrowia i radości, opieki Matki Bożej na każdy dzień życia w kapłaństwie oraz Ufności w Bożą opatrzność w każdej tej dobrej i złej chwili.
Wszelkiego dobra. Szczęść Boże.*

WYKAZ NABOŻEŃSTW NA CAŁY MIESIĄC

- Poniedziałek** - Litania do św. Pięciu Pierwszych Męczenników Polski o godz. 9.00.
- Wtorek** - Nabożeństwo do św. Antoniego z ucałowaniem relikwii o godz. 9.00.
- Środa** - Nowenna do Matki Bożej Nieustającej Pomocy po Mszy Świętej o godz. 9.00 i 18.30.
- Piątek** - Koronka do Miłosierdzia Bożego po Mszy Św. o godz. 9.00 i 18.30.
- Sobota** - Litania do Pani Cierpliwie Słuchającej z Rokitna po Mszy Św. o godz. 9.00.

ŻYCIE PARAFII

GRUPY PARAFIALNE

Przy naszej parafii pw. Najświętszego Zbawiciela działają następujące grupy. Mają one charakter otwarty, zatem każdy z was może znaleźć w nich miejsce dla siebie.

Caritas

Dyżury w każdy wtorek;
godz. 16.00 - 16.30 na plebanii.

Chór parafialny

Spotkania w każdy wtorek;
godz. 18.30, salka za zakrystią.

Domowy Kościół

Spotkania raz w miesiącu.

Duszpasterstwo Akademickie

Spotkania w środę o godz. 19.30.

Eucharystyczny Ruch Młodych

Spotkania w soboty; salka nr 1,
rozpoczynają się Mszą Świętą o godz. 9.00.

Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży

Spotkania w poniedziałki; salka nr 4, rozpoczynają się Mszą Świętą o godz. 18.30.

Klub Inteligencji Katolickiej

Spotkania w każdy wtorek; godz. 19.00,
salka KIK na plebanii.

Ministranci

Spotkania w soboty;
godz. 11.00, salka nr 4.

Odnova w Duchu Świętym

Spotkania w każdą środę; godz. 19.00,
salka nr 1.

Radio Maryja

Spotkania w drugą sobotę miesiąca;
salka nr 4, rozpoczynają się Mszą Świętą o godz. 9.00.

Ruch Rodzin Nazaretańskich

Spotkania w każdy poniedziałek;
salka nr 1, rozpoczynają się Mszą Świętą o godz. 18.30.

Żywy Różaniec

Spotkania w każdą pierwszą sobotę miesiąca;
godz. 7.45 w górnym kościele.

Koło Przyjaciół Radia Maryja rozprowadza kartki świąteczne na Boże Narodzenie, z których dochód w całości przeznaczony jest na pomoc charytatywną dla samotnych matek i biednych rodzin oraz na obronę życia.

Kartki są sprzedawane w kompletach, po pięć sztuk razem z kopertami w cenie 17 zł za komplet. Razem możemy pomóc naprawdę wielu osobom.

Informujemy, że Biuro Koła Radia Maryja ma swoją salkę k/ zakrystii.

Pełni dyżury w niżej wymienionych dniach :

środa od godz. - 17.30 - 18.30

sobota od godz. - 10.00 - 11.00

niedziela od godz. - 9.30 - 13.00

Serdecznie zapraszamy.

Przewodnicząca Koła RM
Jadwiga Wojtkowska

SPOTKANIE RUCHU RODZIN NAZARETAŃSKICH

28 października miało miejsce spotkanie Ruchu Rodzin Nazaretkańskich, na którym konferencję wygłosił ks. Zbigniew Tartak, jeden z 4 egzorcystów w diecezji.

Spotkanie rozpoczęło się wspólną modlitwą oraz śpiewem. Ks. Tartak rozpoczął swoją konferencję od przypomnienia, że 13 października w Rzymie Ojciec Święty zawarzył Kościół Niepokalanemu Sercu Maryi.

Motywytem przewodnim wykładu była obecność żywego Boga w każdym z nas. Jeżeli nie modlimy się żywą modlitwą, to jest ona tylko zewnętrzna. Ks. Tartak podkreślił, że Maryja prosi, byśmy modlili się sercem, gdyż często zapominamy o prawdziwej modlitwie i popadamy w rutynę. Musimy wybrać świadome życie w Bożej obecności, aby nie skupiać się na sobie, lecz na Bogu. Często pytamy Boga, dlaczego spotkało nas zło? Odpowiedź jest prosta – nie byliśmy z Nim, oddaliliśmy się od Niego.

Obowiązkiem każdego chrześcijanina jest żyć miłością Bożą i dzielić się nią z wszystkimi. Powinniśmy żyć tak, aby drugi człowiek widział w nas Boga i otrzymywał od nas Bożą miłość.

Konferencja zakończyła się modlitwą, śpiewem i błogosławieństwem.

Monika Wertz

WYJAZD NA JASNĄ GÓRĘ

W dniach 29-30 listopada zapraszamy wszystkich na pielgrzymkę na Jasną Górę. Wyjazd 29 listopada o godz. 8:00, spod kościoła Najświętszego Zbawiciela. W programie jest przewidziany m.in. Apel Jasnogórski, zawierzenie nas i naszych rodzin Niepokalanemu Sercu NMP, Msza Św. w Kaplicy Cudownego Obrazu.

Wyjazd z opiekunem ks. Aleksandrem Werstlerem. Koszt przejazdu z noclegiem to 110zł. Zainteresowanych wyjazdem prosimy o kontakt z Agnieszką Linką, tel. 604 790 105.

Serdecznie zapraszamy.

PARAFIALNE ŚWIĘTOWANIE

Jeżeli wasze serce będzie czyste,
Bóg uczyni wielkie rzeczy dla was i przez was.

Matka Teresa z Kalkuty

Najpierw trzy dni rekolekcji, aby przygotować serca na coroczną uroczystość odpustową. Tym razem rozważania prowadził Dyrektor Caritas Diecezji Zielonogórsko Gorzowskiej – ksiądz Stanisław Podfigórny. Rekolekcje rozpoczęły się w niedzielę 3 listopada 2013 r. Nauki rekolekcyjne głoszone były na wszystkich Mszach św., natomiast kolejne: 7 i 8 listopada, na Mszach Św. o godz. 9.00, 15.30 i 18.30, a 9 listopada na Mszach Św. o godz. 7.00 i 9.00.

A więc otrzymaliśmy od Pana Boga kolejną szansę na szczere przeanalizowanie swego życia, na jego poprawę, na większe otwarcie się na Ducha Św. w naszym życiu. Mieliśmy czas na większe skupienie się w Bogu, na szukanie Jego pomocy, aby jak najlepiej Mu służyć.

Jak znaleźć Tego, który kocha nas za darmo i nie potępia? - to zasadnicze pytanie, na które wspólnie szukaliśmy odpowiedzi podczas tegorocznych rekolekcji. Pomocą w poszukiwaniach była błogostawiona Matka Teresa z Kalkuty.

W pierwszym dniu usłyszeliśmy, że Jezus kocha nas takimi, jakimi jesteśmy i kocha nas tak bardzo, że pragnie pomóc nam stać się takimi, jakimi mielibyśmy być w Jego zamiśle. Nigdy się nie zniechęca, kocha aż do znużenia.

To nasze braki stają się miejscami, w których możemy spotkać Jezusa i doświadczać Miłości. Miłość i serce, a potem życie – to piękne życie – mówił ks. Stanisław. To Bóg zmienia świat i zmienia serce człowieka.

Jezus staje przy nas i mówi: zejdź prędko, bo chcę zatrzymać się w twoim domu, w twoim sercu. Słowami „Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy jesteście utrudzeni i obciążeni, a Ja was pokrzepię” ojciec Stanisław rozpoczął drugi dzień rozważań rekolekcyjnych. Odkrywaliśmy na nowo Miłosiernego Ojca, który raduje się, gdy znajdzie grzesznika. Jezus mówi, przyjdź do mnie ze swoimi obciążeniami. U mnie znajdziesz ratunek.

Jezus chodzi tymi drogami, na których wie, że nas spotka.

Pozwólmy znaleźć się Jezusowi tam, gdzie się znajdujemy, aby przez nas znalazł tych, którzy się pogubili- zachęca rekolekcjonista. Jezus pragnie, abyśmy podejmowali wysiłek, by się poprawić, abyśmy pragnęli tego z całego serca. Ważny jest trud, który podejmujemy. Jezus pierwszy widzi nasze zmagania z grzechem i pokusami. Serce Jezusa zawsze otwarte jest na oścież...

Po takich przemyśleniach, modlitwie, sakramencie pojednania byliśmy duchowo przygotowani na przeżycie święta naszej Parafii. Z wielką radością i wdzięcznością Panu Bogu powitaliśmy dzień uroczystości odpustowej- 9. listopada 2013 r. Cieszyliśmy się, że przez cały dzień Pan Jezus był wystawiony w Najświętszym Sakramencie. Mogliśmy Go adorować w dogodnej dla siebie porze we wspólnotach parafialnych, a także indywidualnie. Mogliśmy być blisko, bardzo blisko Niego... w Jego obecności...

Świętowanie zakończyła uroczysta suma odpustowa, której przewodniczył Ks. Bp Paweł Socha.

Jadwiga Wolańska

KONCERT JUBILEUSZOWY

W sobotę, 16 listopada 2013 roku, naszą świątynię wypełnił tłum ludzi. Ale trudno się temu dziwić, skoro miało w niej miejsce niezwykle wydarzenie – koncert z okazji 60-cio lecia chóru CANTEMUS DOMINO.

Wchodzących do kościoła witwały zawieszane trzy flagi: polska, włoska i niemiecka – znak, że przybyli do nas goście z innych państw.

Koncert rozpoczął nasz zespół, który witany gromkimi brawami i który odebrał odznaczenie przyznane przez księdza biskupa ordynariusza Stefana Regmunta – „ZASŁUŻONY DLA DIECEZJI ZIELONOGÓRSKO-GORZOWSKIEJ”. Zabrzmiała muzyka. Nie mogło zabraknąć w koncercie chóru utworu Józefa Świdra – „Czego chcesz od nas, Panie” (ulubiony utwór księdza prałata Zbigniewa Stekiela), Kamila Saint-Seansa „Ave verum”. Krótki nasz występ zakończył niezwykle radosny jazz – motet Johanna Matthisa Michela – „Jubilate”.

Przy owacjach na stojąco ustąpiliśmy miejsca naszym gościom: chórowi z Formigine (Włochy) i chórowi katedralnemu z Verden (Niemcy) oraz męskiemu chórowi z Krobi (Polska). Zespoły niemiecki i z Krobi są z nami zaprzyjaźnione już od wielu lat, natomiast chór włoski poznaliśmy w roku 2011 na festiwalu w Verden. Polubiliśmy się i tak zrodził się pomysł, by spotkać się przy okazji naszego jubileuszu.

Momentem kulminacyjnym było wykonanie przez wszystkie chóry kilku utworów, którymi dyrygowali po kolei: Czesław Piotrowiak (Krobia), Tillmann Benfer (Niemcy), Mario Bardini (Włochy) oraz Maciej Ogarek – szef CANTEMUS DOMINO.

Otóż, najpierw zabrzmiało „Ave verum” W.A. Mozarta, potem przepiękne „Ojcze nasz” Stanisława Moniuszki – śpiewane przez naszych gości w języku polskim (wyobrażacie sobie, jaka to dla nich trudność!), następnie „Va, pensiero” G. Verdiego z opery „Nabucco”.

Nastał czas na podziękowania i życzenia. Najstarsza stażem chórzystka- Maria Korpaczewska (śpiewa od początku istnienia chóru, czyli od 1953 r.) otrzymała od nas bukiet kwiatów.

Koncert zakończyło majestatyczne „Alleluja” z oratorium „Mesjasz” J.F. Haendla. Oklaski i owacje na stojąco zakończyły ten niezwykle koncert.

Cantemus Domino pragnie podziękować wszystkim, którzy pomogli nam doprowadzić to przedsięwzięcie do końca, którzy wsparli nas finansowo (tutaj wielki ukłon w stronę parafii p.w. Najświętszego Zbawiciela) czy w jakikolwiek inny sposób zaangażowali się w ten wyjątkowy koncert.

Dziękujemy Wam, drodzy Parafianie i Goście za Waszą obecność i życzliwość. A my nadal CANTEMUS DOMINO – śpiewajmy Panu!

ZACHĘCAMY DO NABYCIA NAGRANEJ PRZEZ NAS PŁYTY Z KOŁĘDAMI I PA-STORAŁKAMI!!!

Violetta Janecka

Może ktoś z Was zechce dołączyć do naszego zespołu? To drzwi naszej salki w dolnym kościele są otwarte we wtorki o godz. 18:30. Nie trzeba być zawodowym muzykiem, większość z nas to amatorzy.

ZAPRASZAMY!

WIECZÓR Z KAROLINĄ

17 listopada na Mszy świętej o godz. 19:15 modliliśmy się za wstawiennictwem bł. Karoliny za młodzież naszej parafii. W modlitwie pomagała nam obecność relikwii tej błogosławionej. Po Mszy świętej Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży wraz z Zespołem Muzycznym przygotowali czuwanie słowno-muzyczne przy relikwiach bł. Karoliny. Na zakończenie odmówiliśmy litanie do bł. Karoliny i mieliśmy możliwość ucałowania relikwii. Cały kolejny dzień, czyli we wspomnienie błogosławionej nasi parafianie mieli możliwość modlitwy przy relikwii.

CHCĄ SŁUŻYĆ BOGU, KOŚCIOŁOWI I OJCZYZNIE

18 listopada w parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Lubsku we wspomnienie bł. Karoliny Kózkówny przyjęto do grona KSM-wiczów nowych członków. Jedenaście osób z parafii pw. św. Wojciecha w Kargowej, św. Józefa Rzemieślnika w Nowej Soli, św. Mikołaja w Raculi oraz Najświętszego Zbawiciela w Zielonej Górze (przrzeczenie złożyła Wiktoria Klimek-Żołnowska) zdecydowało, że chcą przez cnotę, naukę i pracę służyć Bogu, Kościołowi i Ojczyźnie. Uroczysta Eucharystia pod przewodnictwem ks. bp. Stefana Regmuntą i przy udziale księży z dekanatu, i okolic była transmitowana przez rozgłośnię Radia Maryja i Telewizję Trwam. Bp Stefan Regmunt gratulował młodzieży i życzył aby byli dumą naszej diecezji.

Marta Brodzik

Dekretem Ks. Biskupa Stefana Regmunta z dniem 15.11.2013 nowym Proboszczem Parafii w Przytoku został Ks. Aleksander Werstler. Dziękujemy Księdzu Aleksandrowi za pracę w naszej parafii, pełnioną od sierpnia 2010 r. i opiekę nad bierzmowanymi, Eucharystycznym Ruchem Młodych, Apostolatem Margaretka, Radiem Maryja i Ruchem Rodzin Nazaretańskich.

Ks. Aleksander jest kapłanem głębokiego zawierzenia Opatrzności Bożej i Matce Najświętszej. Dzięki jego inicjatywie powstał w parafii Ruch Rodzin Nazaretańskich. Jako grupa jesteśmy uprzywilejowani, bo mimo, iż Ksiądz kończy posługę w naszej parafii, to nadal będzie opiekunem RRN-u. Łącząc się w jedności z kapłanami, innymi wspólnotami i parafianami chcemy gorąco podziękować Ks. Aleksandrowi za zaangażowanie z jakim zawsze nam przewodził. Dziękujemy za wygłoszone konferencje z duchowości Ruchu i posługę w konfesjonale. Ks. Aleksander stanowi autorytet w sprawach duchowości i moralności, stąd dla wielu z nas jest stałym spowiednikiem i kierownikiem duchowym. Wielokrotnie byliśmy świadkami Jego zaangażowania w integrację wspólnoty RRN z całej diecezji oraz organizację wyjazdów rekolekcyjnych, na które zaproszenie mają też ci nie związani z Ruchem. Na nowy etap kapłańskiej drogi życzymy Ci Księżu przyłgnięcia do Boga całym sercem i coraz ściślejszego jednoczenia się z Chrystusem oraz nieustającej opieki Matki Bożej.

Z modlitewną pamięcią

Członkowie wspólnoty RRN

"Świat byłby taki ubogi gdybyśmy się nie spotkali!" Dziękujemy Księdzu, za ponad trzyletnią opiekę nad naszą grupą Eucharystycznego Ruchu Młodych, wsparcie, zainteresowanie oraz uczestnictwo w naszych wydarzeniach. Będziemy pamiętać o Księdzu w modlitwie. Szczęść Boże.

Członkowie Koła Przyjaciół Radia Maryja dziękują Czcigodnemu Księdzu Aleksandrowi Werstlerowi za opiekę nad Kołem Radia Maryja. Dziękujemy i życzymy błogosławieństwa Bożego, szczególnej opieki Matki Najświętszej i wiele życzliwości od ludzi, do których Pan- Czcigodny Księżu, Cię posłał.

Szczęść Boże na każdy dzień kapłańskiej posługi.

CZYM JEST DLA MNIE ADWENT?

Przed nami Adwent, jeden z najważniejszych okresów liturgicznych w Kościele. A czym on jest dla nas – chrześcijan?

Sandra, lat 23

Adwent to dla mnie przede wszystkim radosny czas, podkreślam - RADOSNY. Dlatego, że jest to czas oczekiwania na coś radosnego. Nie rozumiem ludzi, którzy potępiają bawienie się w trakcie Adwentu. Kiedy u Ciebie w rodzinie ma na świat przyjść dziecko, to zachowujesz powagę jakby była żałoba? Nie, bo jest to coś radosnego. Tak samo Adwent. To jest też pewnego rodzaju dzwonek, że za 4 tygodnie świętujemy Boże Narodzenie. Może smutek i zaduma w Adwencie wynika z naszej polskiej mentalności? Może po prostu lubimy się smucić?

Anna, lat 26

Czas oczekiwania i przemiany serca. Czas, kiedy bliżej jestem Bożej Dzieciny.

Marta, lat 26

Adwent to dla mnie czas radosnego oczekiwania. To okres, kiedy mogę się szczególnie zagłębić w tajemnice Bożego Narodzenia i zastanowić się, na czyje narodziny czekam na prawdę. To okres, kiedy w swoim sercu zaczynam przygotowanie na przyjęcie Pana Jezusa jako malutkiej, bezbronnej istoty, która niedługo zapuka do mnie.

Jagoda, lat 25

Adwent jest dla mnie czasem przygotowania na powtórne przyjście Jezusa. Podczas tego oczekiwania budzę w sobie pragnienie otworzenia serca na sprawy dotyczące mojego zbawienia, realizując swoje powołanie, wypełniając obowiązki. Wsłuchuję się wtedy w głos Jezusa, upominającego mnie do przemiany mojego serca i ponownego ułożenia sobie hierarchii wartości, stawiając Chrystusa na pierwszym miejscu. Adwent to też czas oczekiwania na światło, które wskaże mi drogę, jaką mam dalej kroczyć przez życie, nie gubiąc po drodze najcenniejszego przewodnika – Jezusa, rodzącego się każdego dnia, w każdym z nas...

Agnieszka, lat 25

To czas oczekiwania na przyjście Jezusa. To również czas przygotowania do godnego i prawdziwego przeżycia najpiękniejszych, rodzinnych świąt dla chrześcijan.

Zuzanna, lat 51

Adwent jest dla mnie tym okresem w roku, w którym codziennie uczestniczę we Mszy Św. Roratniej. Codzienna Msza i Komunia, pomagają mi lepiej przygotować się na przyjście Jezusa. Jest to czas wyciszenia się i spojrzenia w głąb swego serca.

UROCZYSTOŚĆ CHRYSTUSA KRÓLA WSZECHŚWIATA

Uroczystość Chrystusa Króla jest obchodzona w ostatnią niedzielę roku liturgicznego. Została ustanowiona przez papieża Piusa XI encykliką *Quas Primas*. Ma ona przede wszystkim na celu uświadomić człowiekowi, że to Chrystus panuje nad całym stworzeniem, a to panowanie wynika z faktu, że jest On Bogiem – Człowiekiem. Tytułem Król Jezus określa siebie podczas rozmowy z Piłatem. Jednak wczytując się w ten fragment Ewangelii słowo król całkowicie nie wpasowuje się w potoczne rozumienie panowania i królowania. Jezus jednak to rozjaśnia podczas mowy o prawdziwej wielkości człowieka (Mt 20, 25-27). Mówi, że panowanie, władza polega na służbie bliżnim, która charakteryzuje się całkowitą bezinteresownością. Takie stwierdzenie było odwróceniem porządku panującego w ówczesnym świecie, w którym służba była uważana za nieszczęście i upokorzenie. Można sobie zatem wyobrazić, jaki wewnętrzny sprzeciw w uczniach wywołała nauka Chrystusa, zwłaszcza, że wcześniej kłócili się oni, który z nich jest ważniejszy. Wydaje mi się, że słowa Jezusa są również pytaniem do współczesnych uczniów, którzy próbują iść wskazaną przez Niego drogą, w jaki sposób realizują ten aspekt jego nauczania? Czy realizują ideę władzy i panowania jako służby czy jest to jednak utłuda? Jezus wskazując na swoje panowanie i królowanie wzywa jednocześnie do przemiany serca i naśladowania Syna Człowieczego – tak jak Syn Człowieczy, który nie przyszedł po to, aby Mu służyło, ale po to, aby służyć i oddać swoje życie jako okup za wielu (Mt 20,28).

Kolejny aspekt władzy Chrystusa objawia się w Jego męczeńskiej śmierci i zmartwychwstaniu. Śmierć krzyżowa, która była uważana w tamtym czasie za hańbę i największe poniżenie człowieka, stała się zwycięstwem Jezusa, ponieważ wytrwał w wierności Bogu Ojcu, a także nam, grzesznym ludziom, których umiłował. Należy stwierdzić, że władza Jezusa nie objawia się w jakimś ludzkim jej rozumieniu, ale w miłości do człowieka słabego, grzesznego, który nie może poradzić sobie sam ze swoimi problemami i potrzebuje kogoś większego od niego samego.

Królestwo Jezusa cały czas dokonuje przemiany świata. Każdy gest miłości, służby, dobroci jest czynnikiem budującym tę rzeczywistość i każdy z nas jest do takich czynów zachęcany i powołany. Pozostaje pytanie, w jaki sposób odpowiemy na to Jezusowe wezwanie. Jest to też pewna zachęta do refleksji w związku z kończącym się rokiem wiary. Czy jesteśmy w stanie powierzyć nasze życie i wszystkie związane z nim radości i problemy Jezusowi, czy na tyle Mu wierzymy, że jesteśmy w stanie podjąć ryzyko uzewnętrznienia się i wyjścia naprzeciw potrzebom i słabościom drugiego człowieka. W nauce Chrystusa o królowaniu, znajduje się pytanie o ugruntowanie naszej wiary w Niego jako Sługę.

M.D.

Wiara w Syna Bożego

Objawiającemu się Bogu należy okazać „posłuszeństwo wiary”. Bóg objawił się w Starym Testamencie, prosząc wybrany przez siebie naród o fundamentalną odpowiedź wiary. Gdy nadeszła pełnia czasu, ta wiara winna się odnowić i pogłębić, by odpowiedzieć na objawienie wcielonego Syna Bożego. Jezus żąda jej wyrażenie, mówiąc do uczniów podczas Ostatniej Wieczerzy: „Wierzycie w Boga? I we Mnie wierzcie!” (J 14, 1).

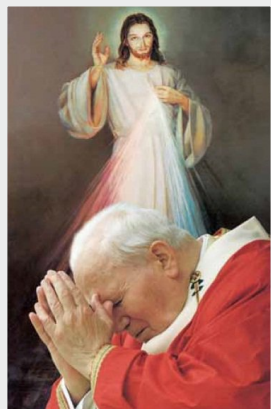
Jezus już wcześniej zażądał od dwunastu apostołów, by wyznali wiarę w Niego. W pobliżu Cezarei Filipowej najpierw pyta uczniów, co mówią o Nim ludzie, a potem zadaje pytanie: „A wy za kogo Mnie uważacie?” (Mt 16, 15). Odpowiada Szymon: „Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego” (Mt 16, 16). Złożone przez Piotra wyznanie wiary pozostanie najpełniejszym wyrażeniem określającym tożsamość Chrystusa. Marek używa go, by rozpocząć swą Ewangelię; nawiązuje do niego Jan, gdy kończy swoją, i stwierdza, iż napisał ją, aby uwierzono, „że Jezus jest Mesjaszem, Synem Bożym” i abyśmy wierząc mogli mieć życie w imię Jego. Wiara ma według Jezusa decydujące znaczenie dla zbawienia.

Na czym polega wiara? Konstytucja Dei verbum wyjaśnia, że dzięki niej „człowiek z wolnej woli cały powierza się Bogu, okazując pełną uległość rozumu i woli wobec Boga objawiającego i dobrowolnie uznając objawienie przez Niego dane”. Wiara nie jest więc tylko przyłgnięciem rozumu do objawionej prawdy, lecz również uległością woli i darem z siebie dla objawiającego się Boga. Jest to postawa przenikająca całą egzystencję.

Sobór przypomina również, że wiara potrzebuje „łaski Bożej uprzedzającej i wspomagającej oraz pomocy wewnętrznych Ducha Świętego, który by poruszał serca i do Boga zwracał, otwierał oczy rozumu i udzielał wszystkim słodyczy w uznawaniu i dawaniu wiary prawdzie”. Widać więc, że z jednej strony dzięki wierze przyjmujemy prawdę zawartą w Objawieniu i przedstawioną przez nauczycielski urząd tych, którzy jako pasterze Ludu Bożego otrzymali „niezawodny charyzmat prawdy”. Z drugiej zaś strony wiara domaga się rzeczywistej i konsekwentnej realizacji jej nakazów, co powinno znaleźć wyraz we wszystkich aspektach życia wzorowanego na Chrystusie.

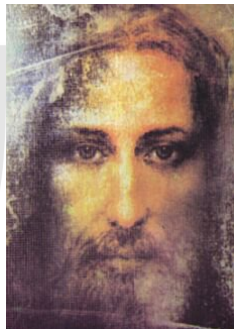
Audycja generalna 18 marca 1998

oprac. Magdalena Iwańska

CZY JEZUS CHRYSTUS ISTNIAŁ NAPRAWDĘ?

Wraz z początkiem Adwentu, 1 grudnia br. rozpocznie się nowy program duszpasterski, którego hasło na rok 2013/14 brzmi: „Wierzę w Syna Bożego”. Jego celem ma być przyjęcie i ożywienie osobistej wiary w Syna Bożego. Świadomość kim jest Ten, w którego wierzymy jest pomocna w kształtowaniu autentycznej, pogłębionej relacji z Bogiem. W związku z tym pragniemy zamieszczać w naszej gazecie zsyntezowane informacje na temat osoby Jezusa Chrystusa. W tym numerze przedstawiamy historyczne dowody na istnienie Jezusa.

Źródła żydowskie: Józef Flawiusz i Talmud
Źródła rzymskie: Swetoniusz, Tacyt, Pliniusz Młodszy
Źródła chrześcijańskie: cztery Ewangelie, Listy św. Pawła, Dzieje Apostolskie i Listy Apostolskie, Apokalipsa, Pisma Ojców Apostolskich

Świadectwa żydowskie

Rzecz znamienna, że do końca XVIII wieku nikt nie podważał historyczności osoby Jezusa Chrystusa. A przecież najłatwiej było to uczynić przeciwnikom chrześcijaństwa w I i II stuleciu. Gdyby zarzuty takie były zasadne, chrześcijanie nie byłoby w stanie ich odeprzeć. Różni poganie kwestionowali Bóstwo Chrystusa, ale nikt nie zaprzeczał, że Jezus naprawdę istniał.

Dopiero skrajny racjonalizm oświecenia z końca XVIII wieku — z przesłanek filozoficzno-światopoglądowych, a nie historycznych — zaczął głosić, że postać Chrystusa należy do rzędu bajek. Wymyślano przy tym najdziwniejsze hipotezy o genezie postaci Chrystusa. Jedni mniemali, że postać Jezusa jest ukształtowana na podstawie obserwacji układów gwiezdnych, zaś Chrystus rzekomo jest pośrednikiem na wzór legendarnego Mitry i życiodajnym bogiem-słońcem (Charles Dupuis). Inni uważali Jezusa za uosobienie wędrówki słońca przez zodiak (Fr. Volney). Jeszcze inni utrzymywali, że postać Jezusa jako Boga-odkupiciela rzekomo znajduje się w wielu religiach. W judaizmie sekty żydowskie postrzegały odkupiciela w symbolicznej postaci zwanej Jezusem, który w ogóle realnie nie istniał (Bruno Bauer i Drews).

Po znalezieniu rękopisów sekty z Qumran w Palestynie pojawiła się opinia, że postać Chrystusa jest rzekomo powtórzeniem charakterystycznych zdarzeń z życia Mistrza Sprawiedliwości. W naszych czasach podważanie historyczności osoby Chrystusa lansował marksizm, który odrzuca wszelką wiarę w Boga i religię jako „opium dla ludu”.

Cóż można przeciwstawić wszystkim zwolennikom mityczności postaci Jezusa?

TEMATY MIESIĄCA

Po prostu należy rzetelnie poznać źródła historyczne dotyczące osoby Chrystusa. Okazuje się, że **osoba Chrystusa jest bardziej historycznie udokumentowana niż wiele innych postaci starożytności, jak filozof Sokrates, poeta Wergiliusz, Aleksander Macedoński czy rzymscy cesarze.**

Warto zacząć od analizy świadectw żydowskich o historyczności Chrystusa. I tak Józef Flawiusz (ur. ok. 37 po Chr.), żydowski kapłan jerozolimski, jest jednym z dowódców w galilejskim powstaniu przeciw Rzymianom w roku 66 po Chr. W tajemniczych okolicznościach przechodzi na stronę nieprzyjaciół rzymskich pod wodzą Wespazjana i bierze udział w kampanii przeciw Jerozolimie burzonej na jego oczach. Po zwycięstwie Tytusa nad Jerozolimą Józef wiernie służy rodzinie Flawiuszów, jako ich nadworny pisarz i bierze od nich przydomek „Flawiusz”.

W dziele swoim *Starożytności żydowskie* Józef Flawiusz tak pisze o Chrystusie: „Istniał także w owym czasie Jezus, mąż mądry, czy jednak godzi się nazwać Go mężem, był On bowiem wykonawcą cudownych dzieł, nauczycielem ludzi, którzy prawdę z rozkoszą przyjmują. Wielu Żydów, wielu też pogan przyciągnął do siebie. Był On Chrystusem. Kiedy Go Piłat oskarżonego przez naszych przełożonych ludzi skazał na śmierć krzyżową, nie przestali Go kochać ci, co Go najpierwsi umiłowali. Objawił im się bowiem trzeciego dnia jako zmartwychwstały, jak to i wiele innych cudownych rzeczy przepowiedzieli o Nim boscy prorocy. Plemię, które wzięło od Niego nazwę przetrwało aż do naszych czasów”.

Niektórzy podważali autentyczność tekstu Flawiusza, że jest zanadto przychylny chrześcijanom. Nie znaleziono wszakże dowodów na to, że jest to tekst interpolowany przez kopistów. W każdym razie Józef Flawiusz jest przekonany o istnieniu Chrystusa i uznaje to za fakt powszechnie znany w I wieku po Chr. W innym miejscu swych *Starożytności żydowskie* autor wspomina o „Jakubie, bracie Jezusa, którego zwą Chrystusem”. Wyrażenia „brat, siostra” w Biblii oznaczają krewnych.

Drugie źródło żydowskie — oprócz Flawiusza — w którym znajdują się wzmianki o Chrystusie to **Talmud**. Zawiera on ustne tradycje religijno-moralne mozaizmu z I wieku po Chr., które ostatecznie zostały spisane dopiero w V i VI stuleciu po Chr. Żydzi nie uznają w Jezusie obiecanego przez Stary Testament Mesjasza i wciąż oczekują takiego Mesjasza, który uczyni z państwa Izrael światową potęgę. Jedno wszakże wynika z Talmudu jako fakt bezsporny. Jezus jest postacią znaną. W życiu Jego działy się jakieś niezwykle wydarzenia. Ponadto Talmud nienawidzi Jezusa i szuka usprawiedliwienia dla Jego oskarżycieli. W ten sposób Talmud potwierdza istnienie Chrystusa, choć nie uznaje Go za Syna Bożego i Zbawiciela.

Świadectwa rzymskie

Korneliusz Tacyt (54-119 po Chr.), rzymski historyk, w *Rocznikach* wydanych między 98 a 117 rokiem po Chr, tak pisze:

„Aby zniweczyć hałaśliwe wieści, Neron podsunął winnych i na najbardziej wyszukane kary oddał tych, których ludność jako znienawidzonych z powodu ich zbrodni nazywa chrześcijanami. Twórca tej nazwy Chrystus za rządów Tyberiusza został przez prokuratora Poncjusza Piłata skazany /na śmierć/. Stłumiony wówczas zgubny zabobon znowu wybuchał i to nie tylko w Judei, źródle owego zła, lecz także w Mieście /Rzymie/, dokąd wszystko, co wstrętne i hańbiące przybywa i praktykuje się”.

Za autentycznością tekstu Tacyta zapewne przemawia buta Rzymianina. Autor uważa politeizm za coś wyższego niż monoteizm głoszony przez chrześcijan. Tacyt potwierdza, że Jezus z pewnością żył i działał jako reformator religijny, zaś poniósł śmierć za prokuratora Poncjusza Piłata.

Tranquillus Swetoniusz (75-160 po Chr.) w żywotach cesarzy Klaudiusza i Neron podaje, że zna chrześcijan z opowieści o nich krążących. Słyszał też o istnieniu Chrystusa i o Jego związkach z Żydami. W Rzymie istniał wśród Żydów spór o Chrystusa jako Mesjasza. Ów spór spowodował wygnanie Żydów z Rzymu. Aczkolwiek Swetoniusz nie zna szczegółów z życia Jezusa, to jednak potwierdza fakt Jego istnienia.

Pliniusz Młodszy (62-113 po Chr.), wielkorządca Bitynii w Małej Azji, składał relacje cesarzowi Trajanowi o swej metodzie postępowania w stosunku do chrześcijan. Winą lub błędem chrześcijan ma być to, „że mieli zwyczaj zbierać się w oznaczonym dniu przed świtaniem i wygłaszać hymn Chrystusowi jakoby Bogu, że następnie wzajemnie się przysięgą zobowiązywali nie, by knuć jakąś zbrodnię, lecz by nie popełniać kradzieży, rozboju, cudzołóstw, by dotrzymywać słowa i zwracać depozyty na żądanie”.

Chrześcijanie więc — jak zauważa Pliniusz Młodszy — śpiewają hymn Chrystusowi jako Bogu. Pośrednio tekst potwierdza istnienie Chrystusa, któremu oddaje się cześć boską w Małej Azji.

Świadectwa chrześcijańskie

Wszystkie pisma Nowego Testamentu powstały w drugiej połowie I wieku po Chr. Na szczególne znaczenie zasługują trzy pierwsze Ewangelie tzw. synoptyczne (Mateusza, Marka, Łukasza), Listy św. Pawła i Dzieje Apostolskie. Dalej idą: Ewangelia św. Jana, Apokalipsa i Listy Apostolskie.

Katecheza głoszona przez Jezusa była przez pierwsze 30 lat po Wniebowstąpieniu Jezusa ustnie przekazywana z pokolenia na pokolenie. Następnie pojawiły teksty spisane przez Apostołów (Mateusz, Jan, Jakub, Juda Tadeusz, Piotr) oraz uczniów apostoelskich (Marek, Łukasz).

Zarzuty stawiane w pierwszych wiekach ze strony pogan pod adresem Ewangelii i chrześcijaństwa ośmieszają cuda Jezusa, Jego ukrzyżowanie, zarzucają chrze-

TEMATY MIESIĄCA

ścijanom wiarę w zabobon. Jednakże nigdy poganie nie twierdzą, że Jezus nie istniał.

O Ewangeliach tak głosił rosyjski pisarz i filozof **Dmitrij S. Mereżkowski** (1866-1941), po roku 1917 przebywający na emigracji:

„Dziwna księga, nie można jej przeczytać, bo ilekroć by ją czytano — wciąż zdaje się, że czegoś nie doczytano, coś z niej zapomniano, czegoś nie zrozumiano, a kiedy się ją czyta na nowo — znów wraca to samo i tak bez końca. Jak niebo nocą: im dłużej patrzeć, tym więcej gwiazd... O cudzie cudów, podziwie bezgraniczny! Nic nie można powiedzieć, nic pomyśleć nie można, co by przewyższało Ewangelię. Nie ma niczego na świecie, z czym by ją można porównać” (*Jezus Nieznany*, tłum. Horzelski, Warszawa 1937, s. 10).

Mereżkowski cytował słowa biblisty, dominikanina Lagrange'a o Ewangeli:

„Czytam ją codziennie i czytać będę póki oczy widzą... I wydaje mi się, że wciąż czytam coś nowego, nieznanego, że nigdy nie przeczytam, nie poznam do głębi”.

Szczególnie cennym świadectwem w sprawie istnienia Jezusa są Listy św. Pawła, a zwłaszcza do Rzymian, Koryntian, Galatów i Tesaloniczan. Listy te powstały między 50 a 60 rokiem po Chr. Wówczas jeszcze żyło wiele osób, które widziały Zmartwychwstałego Chrystusa. Niemal każdy werset Pawłowy przybliżył tę niezrównaną postać Jezusa Chrystusa, prawdziwego Boga a zarazem prawdziwego Człowieka. Przyjście Jezusa zapowiadał Bóg już w raju, po upadku pierwszych rodziców, że urodzi się z „niewiasty” (Maryi) i zwycięży szatana. Jest to tzw. „pierwsza ewangelia” (protoewangelia).

Natomiast św. Paweł tak rozpoczyna List do Rzymian, w którym oznajmia z radością, że on jest już apostołem narodzonego Mesjasza (Chrystusa). Jezus wszystkich nas zaprasza do przyjęcia łaski zbawienia:

Paweł, sługa Chrystusa Jezusa, z powołania apostoł przeznaczony do głoszenia Ewangelii Bożej, którą Bóg przedtem zapowiedział przedtem przez swoich proroków w Pismach świętych. [Jest to Ewangelia] o Jego Synu — pochodzącym według ciała z rodu Dawida, a ustanowionym według Ducha Świętości przez powstanie z martwych pełnym mocy Synem Bożym - o Jezusie Chrystusie, Panu naszym. Przez Niego otrzymaliśmy łaskę i urząd apostołski, aby ku chwale Jego imienia pozyskiwać wszystkich pogan dla posłuszeństwa wierze. Wśród nich jesteście także i wy, powołani Jezusa Chrystusa (Rz 1, 1-6).

Choć Paweł był z początku faryzeuszem Szawłem, prześladowcą chrześcijan, po swym nawróceniu pod Damazkiem stał się gorliwym Apostołem narodów pogańskich pierwszego wieku chrześcijaństwa. Wiedział, że do wiary w Ewangelię wezwał go Jezus Chrystus, narodzony jako Człowiek w Betlejem Judzkim z Maryi Dziewicy.

Źródło: http://www.opoka.org.pl/biblioteka/K/warto/warto_03.html

Boże Narodzenie to czas szczególny. Co tak naprawdę zdarzyło się w Betlejem? Coś niepojętego! Bóg przyjął ciało człowieka i przyjął ludzką naturę. Zastanówmy się nad tym i spróbujmy przypomnieć sobie prawdziwe znaczenie świątecznej symboliki.

Bądźmy z bliskimi. To właśnie święta Bożego Narodzenia wyzwalają w nas emocje. W nich bowiem kryją się uczucia i tęsknota za drugim człowiekiem, za ciepłem rodzinnego domu, za dobrem i miłością.

A świąteczna symbolika? Oto ona:

- **opłatek:** dotarł do nas z Francji, ale zwyczaj dzielenia się nim w czasie Wigilii występuje dzisiaj tylko w Polsce, na Litwie, Ukrainie, Słowacji i we Włoszech. To przede wszystkim symbol Eucharystii, czyli obecności Boga między ludźmi. Symbolizuje przebaczenie i pojednanie. To znak przyjaźni i miłości. Dzielenie się nim podczas wieczerzy wigilijnej wyraża chęć bycia razem; ma swoją symbolikę w wymiarze nie tylko duchowym: sama materia opłatka: "chleb" podkreśla również doczesny charakter życzeń. W podtekście tego życzenia jest nawiązanie do modlitwy Ojcze Nasz: oby nam go nie zabrakło (*chleba naszego powszedniego...*). Symbolika chleba ma jeszcze inny wymiar: należy być jak chleb dobrym i jak chleb podzielnym.

- **dwanaście potraw:** to nawiązanie do liczby dwunastu apostołów oraz Ostatniej Wieczerzy, gdy uczniowie w Wigilię Męki Pańskiej czuwali wraz z Chrystusem; w niektórych częściach kraju liczba ta łączona jest z dwunastoma miesiącami roku; wieczerza wigilijna była i jest posiłkiem postnym (bez mięsa, tłuszczów zwierzęcych, a nawet bez nabiału), co nie znaczy ubogim; dania wigilijne przyrządzane obecnie, niewiele różnią się od tych dawniejszych. Nadal podstawą każdej wieczerzy są zupy: barszcz czerwony z uszkami, który w różnych rejonach kraju może być zastępowany przez biały żur, zupę grzybową czy zupę rybną. Nikt nie jest w stanie sobie wyobrazić tego dnia bez ryb przyrządzanych na różne sposoby, a najpopularniejsza z nich to karp smażony oraz ryba w galarecie.

- **choinka:** do Polski zwyczaj stawiania choinki przybył z Niemiec w XVIII wieku. To symbol drzewa krzyża, na którym zmarł Jezus Chrystus. To znak pokonania śmierci oraz symbol rajskiego „drzewa dobra i zła”. Samo żywe drzewko stało się w chrześcijaństwie symbolem Chrystusa jako źródła życia. Wcześniej w polskich domach zamiast choinek były gałązki jemioli. Nie bez znaczenia były też ozdoby choinkowe, np.: Gwiazda Betlejemska, którą umieszczano na szczycie drzewka od ubiegłego wieku, miała pomagać w powrotach do domu z dalekich stron; oświetlenie choinki broniło dostępu złym mocom, a także miało odwrócić nieżyczliwe spojrzenia ludzi (zły urok). W chrześcijańskiej symbolice religijnej wskazywało natomiast na Chrystusa, który według tych wierzeń miał być światłem dla pogan; jabłka zawieszane na gałązkach symbolizowały biblijny owoc, którym kusił Adam i Ewa.

- **puste miejsce przy wigilijnym stole:** to piękny symbol: ma nam przypominać, że Bóg szczególnie umiłował najuboższych, najbiedniejszych. „*Coście uczynili jednemu z tych moich braci najmniejszych, mnieście uczynili*” – mówi Jezus

TEMATY MIESIĄCA

Chrystus. wolne miejsce przy stole wigilijnym odwołuje się do tych słów Jezusa, wolne miejsce pozostawione dla niespodziewanego gościa, którego trzeba przyjąć i ugościć, aby nikt nie był w wigilię samotny, oznacza ono, abyśmy zawsze nieśli miłosierdzie i pomagali innym;

- **kolędy**: słowo kolęda pochodzi od łac. słowa: „calendae”, które oznaczało pierwszy dzień każdego miesiąca, ale w tym przypadku chodzi o początek stycznia. Dlaczego? Bo 1 stycznia swoje urzędy obejmowali rzymscy konsulowie, co wiązało się także z początkiem roku administracyjnego. Z tej okazji odwiedzano się, składano życzenia, śpiewano pieśni. Później zwyczaj ten przejęli chrześcijanie, łącząc go z okresem Bożego Narodzenia. Z tego właśnie źródła narodziła się tradycja śpiewania kolęd i odwiedzania omów przez kapłanów. Wzrost popularności gatunku nastąpił na przełomie XVII i XVIII wieku, wtedy ustalili się sam termin kolędy w znaczeniu pieśni bożonarodzeniowej. Twórcą jednej z najpiękniejszych kolęd „*Bóg się rodzi czyli Pieśń o Narodzeniu Pańskim*” był Franciszek Karpiński i pierwszy raz została wydana drukiem w 1792 roku. My, Polacy mamy piękne kolędy, pełne ciepła i miłości. Śpiewamy je, bo łączą nas we wspólnotę i wyrażają radość z przyjścia na świat Bożej Dzieciny.

- **prezenty**: do dzisiaj, w wigilijny wieczór pod choinką znajdują się prezenty, przyniesione, w zależności od regionu, przez Aniołka, Dzieciątka, Gwiazdkę, Gwiazdora, Dziadka Mroza lub Świętego Mikołaja. Jest to tradycja rzadko spotykana w innych krajach, gdzie, jeśli w ogóle jest taki zwyczaj, prezenty są ofiarowywane w Boże Narodzenie. W niektórych tradycjach samo drzewko bywa niespodzianką dla dzieci i gości. W Polsce w Wigilię dajemy sobie podarki od około XVIII wieku. Ma to ścisły związek ze Świętym Mikołajem.

(zebrała i opracowała: Zofia Szachowicz)

*PozwólmY sobie wierzyć
w Świętego Mikołaja
tak długo, jak potrafimy...*

Najbardziej rzeczywiste sprawy na tym świecie to te, których dzieci i dorośli nie widzą. Oto jak ważny dla ludzi jest ten cudowny święty. Święty Mikołaj zaspokaja naszą potrzebę przeżycia cudowności, bawi nas, uczy hojności, bezinteresownego dzielenia się z innymi i cierpliwości w oczekiwaniu na nagrodę. Dlatego Święty Mikołaj żyje i będzie żył wiecznie. Teraz i za tysiąc lat nadal będzie radował ludzkie serca.

Agata Deresz

ADWENT - SZKOŁA CZEKANIA

Kiedy byłem małym chłopcem, jeździłem z rodzicami w góry. Lubiliśmy wówczas z rodzeństwem w czasie górskich wędrówek skracać sobie drogę, by szybciej wejść na szczyt, który był celem naszej wyprawy. Słyszeliśmy wtedy gromkie słowa rodziców: w górach nie wolno chodzić na skróty! Pokazywali nam przy tym skutki takiego skracania sobie drogi, rozdeptane szlaki i górskie hale oraz opowiadali o nieszczęśliwych wypadkach osób, które nie trzymały się wyznaczonej drogi.

W życiu nie wolno chodzić na skróty.

Często wspominam dzisiaj tamte pouczania i odkrywam ich wielką mądrość. Już wtedy, w dzieciństwie, uczono mnie, że w życiu nie wolno chodzić na skróty, że warto iść bezpiecznie wyznaczoną drogą i cierpliwie czekać na osiągnięcie celu.

Z tym czekaniem wielu ludzi ma dzisiaj problem. Wręcz modnym staje się chodzenie przez życie na skróty, jak i nieumiejętność czekania. Wielu młodych ludzi chce mieć dzisiaj jak najwięcej, jak najszybciej i jak najmniejszym kosztem. Chodzenie na skróty jest trendy.

Przejawia się to w różny sposób, zależnie od wieku konkretnej osoby. Dzieci jak zawsze nie mogą doczekać się świąt i prezentów przygotowanych przez rodziców. Robią wszystko, żeby odnaleźć przygotowane i ukryte przez rodziców niespodzianki. Młodzi nie potrafią cierpliwie czekać na zawarcie małżeństwa i już wcześniej przed tym faktem mieszkają razem. No, i drastyczny przykład nieumiejętności czekania na naturalną śmierć rodziców, która prowadzi do szukania rozwiązania w eutanazji.

Uczenie czekania to dobra inwestycja na całe życie. Człowiek, który od dziecka uczy się czekać, będzie w życiu wszystko robił po kolei, bez przyspieszania, bez chodzenia na skróty.

Adwent uczy nas czekania

Cztery tygodnie Adwentu, które stają przed nami, to dobra szkoła czekania. Kościół prowadzi nas szlakiem tekstów biblijnych i adwentowych postaci, aby przysposobić nasze serca do spotkania z Panem, który przyjdzie na końcu czasów oraz w liturgii świąt Bożego Narodzenia. Codzienne Msze święte, zwłaszcza o Matce Bożej w Adwencie, popularnie zwane Roratami, dają nam szansę pójścia przez te dni rytmem Kościoła, stopniowo przybliżając nas do wielkiego Misterium, przyjscia Boga w ludzkim ciele.

Zegar adwentowy

Wielu dzieciom znany jest adwentowy kalendarz – plansza z okienkami na każdy dzień, kryjącymi jakąś niespodziankę.

Coraz bardziej popularny staje się też w naszych domach zegar adwentowy, który pomaga nam śledzić upływający do świąt czas. Mam na myśli zielony, jodłowy wieniec z czterema świecami, który może pomóc w dobrym przeżyciu Adwentu. Światło czterech świec, zapalanych w poszczególną niedzielę Adwentu,

TEMATY MIESIĄCA

ma nas doprowadzić do prawdziwego „Światła” wschodzącego w Boże Narodzenie.

Im bliżej świąt, tym więcej światła na wieńcu. Zielone gałązki są symbolem nadziei zwyciężającej śmierć. Podobnie jak duży wieniec adwentowy w kościele, tak i nasze małe wieńce w domach mają codziennie przypominać o radosnym oczekiwaniu na przyjsie Pana.

Taki domowy wieniec można zrobić samemu lub nabyć gotowy i udekorować świecami i wstążkami. Wspólne przygotowanie wieńca w rodzinie może stać się okazją do wspólniejszej katechezy na temat znaczenia Adwentu i potrzeby czekania na Pana, aż nadejdzie. Przy zapalonym wieńcu rodzina może spotkać się każdego dnia na wspólnej, krótkiej modlitwie.

Betlejemskie Światło Pokoju

Od wielu już lat, pod koniec Adwentu, wędruje przez cały świat płomień z groty narodzenia Pana Jezusa w Betlejem. Ta piękna inicjatywa skautów z Austrii cieszy się coraz większym zainteresowaniem także w naszym kraju. Ogień przewożony jest w specjalnie skonstruowanej latarni przez zaproszoną osobę. Dotychczas były to dzieci z domów dziecka oraz młodzi ludzie, którzy wstawili się w minionym roku jakimś konkretnym dobrym czynem.

Betlejemskie Światło Pokoju jest pięknym znakiem wskazującym na Jezusa – Księcia Pokoju. Polscy harcerze odbierają płomień od skautów ze Słowacji i przekazują go dalej do urzędów państwowych i samorządowych, szpitali, domów dziecka, parafii, domów starców, hospicjów i wielu innych miejsc, w których to światło może być zwiastunem nadziei. Z Polski wędruje ono dalej na Wschód.

Pięknym znakiem może być fakt, że świeca Caritas – Wigilijnego Dzieła Pomocy Dzieciom – zapłonie w naszych domach na wigilijnym stole płomieniem z groty narodzenia Zbawiciela. Symbolika tego światła i tej świecy może pomóc nam zrozumieć misję niesienia nadziei tam, gdzie jej brak.

Symbole nie wystarczą

Wieniec adwentowy, jak i Betlejemskie Światło Pokoju są ciekawymi propozycjami na pierwsze tygodnie nowego roku kościelnego. Jednak to nie wystarczy, trzeba pójść głębiej. Ta symbolika ma nam w tym jedynie pomóc. To przecież w naszych sercach ma być coraz więcej światła Bożej miłości. To w nas ma narodzić się Jezus Chrystus poprzez nawrócenie i oczyszczenie w sakramencie pojednania i pokuty. Nasze czyste serca, wolne od grzechu, to najpiękniejszy „świecznik” dla „Światła z wysoka”, które nadchodzi.

Czekajmy

Wykorzystajmy czas adwentowy, by uczyć się czekać. Nam wszystkim zagraża tempo dzisiejszego świata. Nie dajmy się zwieść przedwczesnym dekoracjom w sklepach i muzyce kolęd płynącej do naszych uszu.

W życiu nie opłaca się chodzić na skróty. Czekajmy wytrwale, bo Pan jest blisko.

28 | 12 | 2013 – 01 | 01 | 2014

Wziąć udział w spotkaniu w Strasburgu znaczy...

- ... modlić się śpiewem i w ciszy w mieście, które jest symbolem pojednania;
- ... podążać do źródeł wiary wraz z dziesiątkami tysięcy młodych ludzi z całej Europy i spoza niej;
- ... poznać gościnność rodzin Alzacji i Badenii;
- ... spotkać się z ludźmi, którzy żyją ewangelią pośród wyzwań naszych czasów;
- ... rozmawiać o kształcie i znaczeniu instytucji europejskich z ich przedstawicielami.

WIEK 18 – 35 LAT

KOSZT UCZESTNICTWA 55 EURO + KOSZT DOJAZDU

ZAPISY I INFORMACJE

DUSZPASTERSTWO AKADEMICKIE U ZBAWICIELA

ZIELONA GÓRA
UL. CHROBREGO 8
mkrecha@wp.pl
693952030
68 3270270 wew.23

DLA MAŁUSZKA POTRZEBNA JEST PIELUSZKA

Od pierwszej niedzieli adwentu rusza akcja
wsparcia działalności
Ruchu Obrony Poczętego Życia „Gaudium Vitae”.
Przez cały adwent zbierać będziemy pieluszki,
które zostaną przekazane najbardziej
potrzebującym rodzinom.

Pieluchy dla niemowlaków będzie można
składać w zakrystii lub przy ołtarzu
w wyznaczonym miejscu.

Zachęcamy, by otwartym sercem spojrzeć na potrzeby małych dzieci
z rodzin, których nie stać na to,
by zapewnić malenstwom artykuły pierwszej potrzeby.

Działalność Ruchu Obrony Poczętego Życia „Gaudium Vitae”

W 2013 r., Ruch „Gaudium Vitae” rozpoczął 33 rok swojej działalności. Od samego początku korzysta z opieki, wsparcia (zwłaszcza duchowego kolejnych Księżów Proboszczów) i zabezpieczenia lokalowego Parafii Najświętszego Zbawiciela, chociaż nie jest, sensu stricto, grupą parafialną i działaniem swoim obejmuje nie tylko miasto i gminę Zielona Góra, ale również gminy ościennie i dalsze.

Od kilkunastu lat ściśle współpracujemy z Terenowym Komitetem Ochrony Praw Dziecka w Zielonej Górze, w związku z czym mogliśmy zrezygnować z bezpośredniego poradnictwa wobec kobiet w ciąży, gdyż pomoc prawną, psychologiczną i socjalną mogą one uzyskać w tamtejszym Ośrodku Interwencji Kryzysowej.

Wyjątek stanowią sytuacje, gdy kobieta ma zamiar przerwać ciążę, a my się o tym dowiadujemy. Wtedy zespół Gaudium Vitae podejmuje starania, by kobietę odwieść od tego zamiaru i – jeśli się to uda – te matki i dzieci obejmujemy specjalną opieką.

Sytuacja wielu rodzin, zwłaszcza wielodzietnych, ulega stałemu pogarszaniu. Istniejące przepisy (np. wysoki podatek VAT na rzeczy dziecięce), a także wysokie bezrobocie w naszym regionie, mają negatywny wpływ na warunki życia wielu rodzin. Stawia to przed nami wyzwanie nie tylko ratowania życia nienarodzonego (zwłaszcza przy kolejnej ciąży w rodzinie), ale także wspierania matek dłużej, niż kiedyś i obejmowania opieką starszych dzieci.

Coraz więcej mamy wśród podopiecznych matek, wychowujących samotnie kilkoro dzieci. Mamy też podstawy do twierdzenia, że świadomość możliwości otrzymania pomocy rzeczowej pomaga niekiedy zaakceptować nieoczekiwaną ciążę, gdyż wielokrotnie słyszymy takie słowa.

Po ponad 30 latach istnienia działalność nasza jest już na tyle znana w mieście i okolicy, że potrzebujące kobiety trafiają do nas w różny sposób: są przysyłane przez księży, pracowników pomocy społecznej, dowiadują się z ogłoszeń czy od innych osób,

a także wiele z nich kierowanych jest do nas za pośrednictwem Terenowego Komitetu Ochrony Praw Dziecka.

Zdecydowanie wzrosła liczba matek, zgłaszających się do nas po poczęciu kolejnego dziecka. Powoduje to zwiększenie zakresu udzielanej przez nas pomocy, również

w odniesieniu do starszych dzieci. Jednocześnie, współpraca z Komitetem pozwala nam znacznie rozszerzyć zakres pomocy świadczonej rodzinie, gdyż poza materialną od nas, może uzyskać w Komitecie pomoc prawną, socjalną, pedagogiczną czy psychologiczną. To wszystko powoduje także, że systematycznie, z roku na rok, rośnie liczba osób objętych naszą pomocą.

Naszym głównym zadaniem jest udzielanie materialnej pomocy matkom sa-

TEMATY MIESIĄCA

motnym (czasem bardzo młodym - uczennicom), ale także coraz częściej – wielodzietnym, gdy matka jest w kolejnej ciąży; małżeństwom studenckim.

Każda kobieta otrzymuje od nas wyprawkę niemowlęcą (koszt tego, co kupujemy do każdej wyprawki, wynosi ok. 150 zł, resztę są to rzeczy używane, otrzymane od ludzi dobrej woli). W miarę naszych możliwości dajemy także wanienkę, czasem łóżeczko, wózek, kojec, chodzik, itp.

W gablotkach parafialnych na terenie miasta wiszą ogłoszenia, w których prosimy

o przynoszenie do Komitetu rzeczy niemowlęcych i trzeba przyznać, że odzew mieszkańców jest dość spory.

Rocznie wydajemy około 120 wyprawek, ponad 20 wózków, około 30 łóżeczek i około 400 osobom większą odzież dziecięcą (po wyrośnięciu dziecka z wyprawki). Co roku wzrasta liczba osób, którym udzielamy pomocy, np. w 2010 było to 280 kobiet czy rodzin, a w 2011 już 310.

Jak już wspomniałam, dzieci „uratowane” od aborcji otaczamy specjalną opieką, Z tymi kobietami utrzymujemy bliższy kontakt i wspieramy je oraz całe ich rodziny w trudnych sytuacjach.

Oprócz ww. działalności Gaudium Vitae zainicjował przed 18 laty Duchową Adopcję w Zielonej Górze. Corocznie odbywa się uroczyste rozpoczęcie (w marcu) i zakończenie (w grudniu) kolejnego cyklu modlitw.

Gaudium Vitae podejmuje też wszystkie inicjatywy Polskiej Federacji Ruchów Obrony Życia, jak zbieranie podpisów pod różnymi petycjami czy protestami, ostatnio pod europejską akcją „Jeden z nas”, organizowanie konferencji prasowych, itp. Od samego początku jest współorganizatorem Festiwalu Życia w Zielonej Górze.

Obecnie do ścisłego zespołu Gaudium Vitae należą cztery osoby, ale współpracujemy bardzo blisko z zespołem Terenowego Komitetu Ochrony Praw Dziecka

w udzielaniu szeroko rozumianej pomocy, a także z Domowym Kościołem w organizowaniu Duchowej Adopcji i z Parafialną Grupą Caritas.

Małgorzata Witkowska

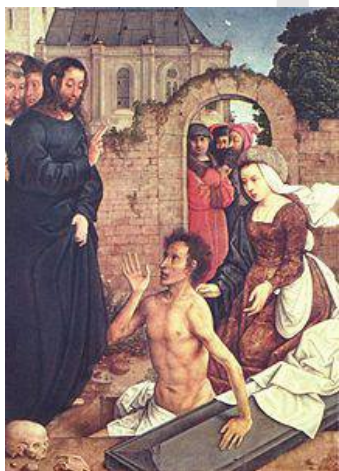
ŚWIĘCI

Św. Maria Maravillas Pidal urodziła się w Madrycie 4 listopada 1891 roku. Wstąpiła do klasztoru Karmelitanek Bosych w El Escorial koło Madrytu w 1919 roku. W roku 1924, przynaglona Bożym natchnieniem, założyła klasztor w Cerro de Los Angeles, obok pomnika Najświętszego Serca Jezusa. Potem powstały kolejne fundacje: dziewięć w Hiszpanii i jedna w Indiach. Dawała w swoim życiu prymat przede wszystkim modlitwie i umartwieniu. Pałała wielką gorliwością o chwałę Boga i zbawienie dusz. Żyjąc w prawdziwym ubóstwie, wspomagała z klauzurowego odosobnienia potrzebujących, organizując dla nich posługę duszpasterską, pomoc socjalną i charytatywną.

W sposób szczególny przychodziła z pomocą swemu Zakonowi, kapłanom i różnym zgromadzeniom zakonnym. Zmarła 11 grudnia 1974 roku w klasztorze w LaAldehuela. Beatyfikował ją papież Jan Paweł II 10 maja 1998 roku. Kanonizowana 3 maja 2003.

Wspomnienie: 11 grudnia.

Św. Łazarz z Betanii – postać biblijna. Według Nowego Testamentu został wskrzeszony przez Chrystusa (co opisuje Ewangelia Jana w rozdziale 11), święty Kościoła katolickiego.

Mieszkał na wschodnim stoku Góry Oliwnej w Lazarium razem z siostrami: Marią i Martą. Po zmartwychwstaniu Jezusa Łazarz, według jednej z legend, trafił na Cypr i tam przez ponad 40 lat był biskupem chrześcijańskiej gminy w Kition. Po śmierci został pochowany w miejscu, gdzie obecnie wznosi się Cerkiew św. Łazarza w Larnace. Kiedy Cypr dostał się we władanie Franków, jego szczątki zostały wywiezione do Francji i według różnych źródeł miały trafić do Autun i Avallon. Według legendy prowansalskiej, po Wniebowstąpieniu Chrystusa,

Łazarz udał się do Francji, został biskupem Marsylii. Od jego imienia pochodzi nazwa lazaret (szpital polowy, przytułek).

Jest patronem rzeźników, grabarzy, żebraków, trędowatych i zakonu lazarytów.

Wspomnienie: 17 grudnia.

oprac. Aleksandra Ferenc

WYTYCHNIENIE DLA DUSZY

KĄCIK MODLITW

MODLITWA PRZED KOMUNIĄ ŚW.

Przyjdź Jezu mój najmilszy, przyjdź do serca mego
o Żywocie, o Świątości, o Miłości, o Skarbie mój Jedyny!
Jeżeli świat odpycha Cię i przyjąć nie chce – ja Cię Kocham,
ja Cię pożądam, ja przyrzekam Ci miłość i wierność aż do śmierci,
aż na wieczność całą!

O mój Najmilszy Jezu, jednocząc się z sercem Najukochańszym Matki Twej,
z sercami wszystkich świętych i Aniołów w niebie,
po milion razy wołam: „Niechaj będzie pochwalony Przenajświętszy Sakrament,
prawdziwe Ciało i Krew Pana naszego Jezusa Chrystusa teraz i na wieki wieków!
Amen.”

(Modlitwa Pani Malwiny Nawalany)

oprac. Marta Brodzik

NASZE SPRAWY

BANK USŁUG

Oczekujemy na wasze zgłoszenia do rubryki: potrzebuję, oddam, pomogę. Zgłoszenia przyjmuje redakcja, pod numerem telefonu 604-388-373.

LISTY PARAFIAN

Drodzy parafianie

Oczekujemy na wasze listy pod adresem parafii oraz drogą mailową: zbawiciel.redakcja@gmail.com z dopiskiem "DO REDAKCJI".

Darowizna na działalność charytatywno - opiekuńczą kościelnych osób prawnych

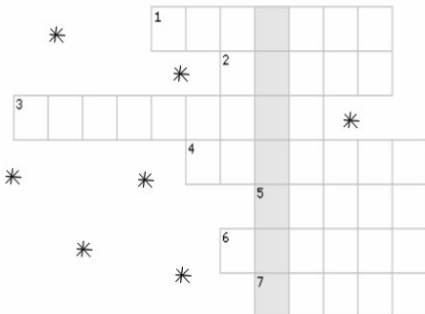
Zgodnie z interpretacją przepisów podatkowych zatwierdzoną przez Ministerstwo Finansów - pismo z dnia 31 grudnia 2001 Sygn.PB5\KD033 186-2393\01 „art.55 ustawy o stosunku państwa do kościoła katolickiego dotyczącą darowizn na **kościelną działalność charytatywno - opiekuńczą** jest przepisem szczególnym w stosunku do ustaw podatkowych i w związku z tym **podatnikowi wolno odliczyć od dochodu całą przekazaną kościołowi kwotę na działalność charytatywno - opiekuńczą kościelnych osób prawnych**".*

Nr konta: **Parafia Rzymskokatolicka Najświętszego Zbawiciela**
WBK BANK ZACHODNI
2710901535000000053020713

*Dokument z szerszą interpretacją prawną znajduje się u proboszcza.

Dla dzieci ROZWIĄŻ KRZYŻÓWKĘ

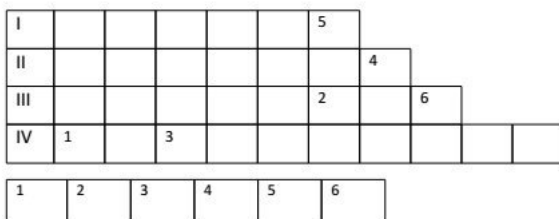

1. Jaki to domek, niepotrzebny latem, zimą co dzień karmi zwierzęta skrzydlate?
2. Huczy, świszczce, leci w pole, czyni wkoło swe swawole. Zrywa ludziom kapelusze i wykręca parasole.
3. Latem było tu boisko, a gdy zimą mróz ścisnął, wylano wodę czystą, to już jest...
4. Igiełka przy igielce, więcej ich niż u jeża. Cały rok w zielonej sukience, nawet zimą pachnąca, świeża. Przy niej śpiewamy koledy, pod nią znajdziemy prezenty.
5. Szybko po lodzie niosą nas one, obie do butów są przyczepione.
6. W oczach węgielek, z marchwi nos wielki, na śniegu stoi, słońca się boi.
7. Kura je zniosła, mama przyniosła, ugotowała i dzieciom dała.

KRZYŻÓWKA

- Okres poprzedzający święta Bożego Narodzenia.
- Tego wieczoru oczekujemy narodzin Pana Jezusa
- Oświetlają drogę podczas procesji roratniej.
- Kapela... - zespół wykonujący śpiewy na mszy świętej roratniej.

Zwycięzcy wyłonieni zostaną w drodze losowania. Wypełnij prawidłowo kupony i dostarcz do nas. Nagrody: diagram dla dzieci - niespodzianka, krzyżówka - niespodzianka.

Nagrody z numeru 18 zostaną wręczone 22 grudnia, po Mszy św. o godz. 10.30.

Kupon konkursowy nr 19.

Hasło _____

Imię: _____

Nazwisko: _____

Adres: _____

telefon: _____

Kupon konkursowy nr 19 (dla dzieci).

Hasła _____

Imię: _____

Nazwisko: _____

Adres: _____

telefon: _____

STREFA RELAKSU

KĄCIK KULINARNY

Muszele z farszem pieczarkowym**Składniki:**

1 opakowanie makaronu duże muszele;
 ½ kg pieczarek;
 pół cebuli;
 2 piersi z kurczaka;
 3 jajka;
 5 łyżek majonezu;
 natka pietruszki;
 tarty żółty ser.

Pieczarki obrać i podsmażyć z drobno pokrojoną cebulą i przyprawami. Odgarnąć grzyby na jedną stronę patelni i usmażyć pokrojonego w drobną kostkę kurczaka. Patelnię zdjąć z ognia, do farszu wmieszać ugotowane i posiekane jajka, natkę pietruszki i majonez. Ugotowane muszele nadziać farszem, posypać serem i zapiekać w piekarniku przez ok. 15 min.

Makaron z sosem orzechowym**Składniki:**

makaron spaghetti;
 3 łyżki masła orzechowego;
 300ml śmietanki 30%;
 garść uprażonego słonecznika;
 sól, pieprz.

Makaron ugotować al dente. Śmietankę rozmieszać na patelni z masłem orzechowym, przyprawić i zagotować. Sos wymieszać z makaronem i posypać pestkami słonecznika.

Anna Nadstoga

KĄCIK KULTURALNY

WARTO PRZECZYTAĆ...

Listopad to miesiąc zadumy, wspomnień... Proponuję niewielką objętością, ale niezwykle bogatą w treść na temat przyjaźni, książeczkę ks. dr. Marka Dziewieckiego „Jak wygrać przyjaźń? „Przyjaciół to ktoś, kto dyskretnie i cierpliwie dźwiga ze mną ciężar mojego życia.” A „Przyjaźń z Bogiem jest najlepszą szkołą przyjaźni wobec człowieka.”

To dwie z wielu sentencji na temat przyjaźni, zawartej w książeczce. Autor zastanawia się między innymi nad potrzebą przyjaźni w życiu człowieka,

snuje refleksje na temat poszukiwania przyjaciół, próbuje odpowiedzieć na pytanie: czym jest przyjaźń w życiu człowieka, co tak naprawdę jest ważne w życiu każdego z nas?

Książeczka jest formą zaproszenia w podróż, którą trzeba odbyć, by zrozumieć i zbudować przyjaźń. Zapraszam do „instrukcji obsługi...”

Zofia Szachowicz

OCHRZCZENI

Kornelia Anna Mazur, Paulina Wróblewska,
Maksymilian Frątczak, Hubert Zieliński,
Gracjan Zwierzchlewski, Wojciech Sawicki,
Jan Marcin Pyzdrowski

ODESZLI DO DOMU OJCA

Krystyna Płatkiewicz, Irena Jurewicz, Gabriela Stępniaak,
Witold Chabior, Anna Maria Siwicka, Leontyna Jasińska,
Jan Mańkowski

Pamiętajmy o naszych braciach i siostrach w modlitwie.

Porządek nabożeństw

Msze w niedzielę: 7.00, 9.00, 10.30, 12.00, 13.30, 15.00, 19.15

Dni powszednie: 7.00, 9.00 i 18.30

Ważne informacje

Biuro parafialne czynne:

wtorek i piątek 10.00 - 12.00 oraz 16.00 - 18.00,
czwartek 18.00 - 19.30,
poniedziałek i środa nieczynne

Nr telefonu ks. dyżurnego: (68) 324 17 75, kom. 693-952-030

Poradnia Rodzinna jest czynna we wtorki i środy 18.00 - 19.30

Ogłoszenia parafialne znajdują się w gablocie przy kościele oraz na stronie internetowej **www.zbawiciel.zgora.pl**.

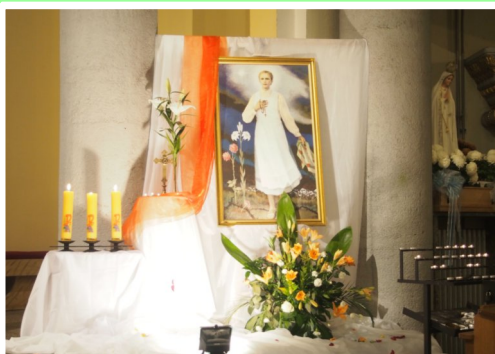
Fotoreportaż

Msza Św. z modlitwą wstawienniczą
Odnowy w Duchu Świętym - 12 listopada 2013 r.

Koncert jubileuszowy chóru Cantemus Domino
16 listopada 2013 r.

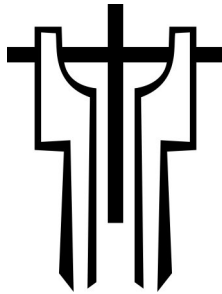
Peregrynacja relikwii bł. Karoliny Kózkówny,
w naszej parafii 17 listopada 2013 r.

Papieskie Intencje Apostolstwa Modlitwy

na grudzień:

Ogólne: Aby dzieci, które zostały porzucone lub padły ofiarą przemocy w jakiegokolwiek formie, znalazły potrzebną im miłość i opiekę.

Misyjne: Aby chrześcijanie, oświeceni światłem wcielnego Słowa, przygotowali ludzkość na przyjście Zbawiciela.

Uwaga

Poszukujemy osób
do składu gazetki
oraz chętnych do czynnego udziału
w tworzeniu naszego
pisma: dziennikarzy, fotoreporterów,
grafików, osób, które mogą podzielić
się swoim świadectwem duchowym.
Zapraszamy również parafian
z ciekawymi pomysłami.

Zachęcamy naszych parafian biznesmenów, właścicieli małych i średnich firm do sponsoringu naszej gazetki. W zamian oferujemy miejsce na „reklamę”. Celem jest rozwój gazetki i dotarcie do jak największej liczby odbiorców. Sponsoring przewidywany jest w formie darowizny na Kosciół- dobrowolna ofiara. W tej sprawie należy się kontaktować wyłącznie z Ks. Piotrem Gniewaszewskim.

Zespół redakcyjny: ksiądz Piotr Gniewaszewski redaktor naczelny, współpraca: Agnieszka Sobiak, Agata Deresz (korekta), Małgorzata Adamczewska (korekta), Aleksandra Ferenc, Marta Brodzik, Łukasz Brodzik, Piotr Drewniak, Anna Nadstoga, Magdalena Iwańska, Anna Kulpaczyńska, Monika Wertz;

Skład i grafika: Agnieszka Linka, Artur Kowalski.

Adres do redakcji: 65-043 Zielona Góra, ul. Chrobrego 8; email: zbawiciel.redakcja@gmail.com; tel. 604-388-373.

Parafialna strona internetowa: www.zbawiciel.zgora.pl

Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania nadesłanych materiałów. Prosimy o nie nadsyłanie anonimowych listów. Można zastrzec anonimowość publikacji.